SJORS

van de Rebellenclub

20 MEI 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 20

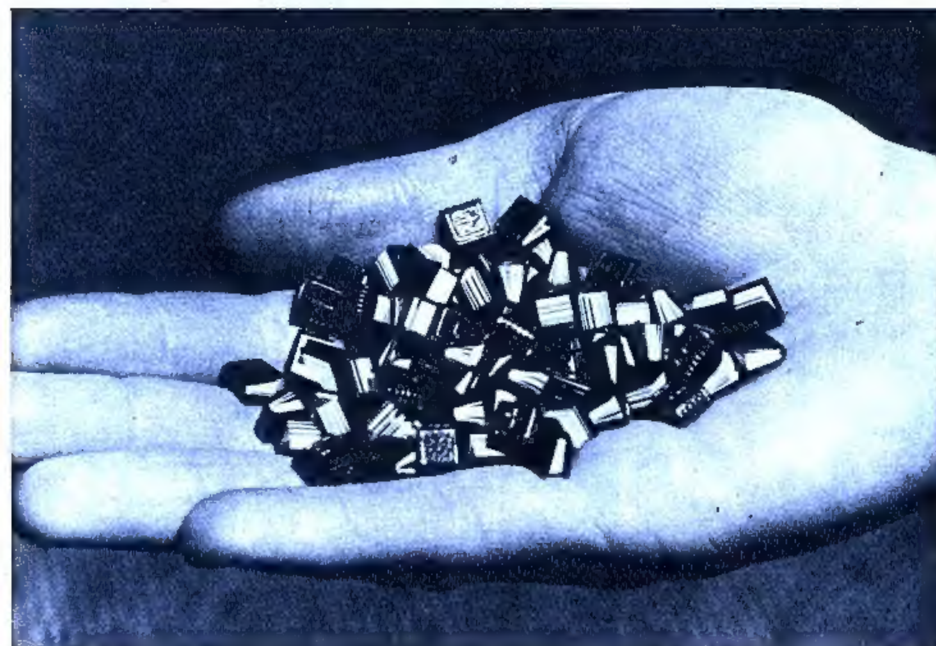

VAN ALLES WAT

BIJ DE VOORPLAAT

Autoslaaptreinen vormen een schakel in het moderne toeristenverkeer. Van april tot oktober rijden ze kriskras door Europa en brengen de vakantieganger plus zijn auto naar zijn bestemming en weer naar huis. Op bladzijde 16/17 kun je meer lezen over deze speciale treinen. In dit nummer verder een kleurenfoto van Dusty Springfield (bladzijde 24) en een reportage over een verre nakomeling van de grote ontdekkingsreiziger Columbus (bladzijde 11).

Kleinste boek ter wereld

De boekjes die je op deze foto ziet zijn de kleinste ter wereld. Ze worden gefabriceerd door de firma Waldmann & Pfitzner, een grote drukkerij in München. Ze zijn in leer gebonden en om ze te lezen heb je een vergrootglas nodig. Op verzoek levert de firma de boekjes ook in een medaillon, dat door de dames om de hals gedragen kan worden. Er zijn in deze serie al verscheidene werkjes uitgekomen, onder andere beknopte romans.

GEHOORD IN EEN HOTEL:

„Hebt u warm en koud water?"
„Ja zeker. 's Winters koud en 's zomers warm."

RAAR MAAR WAAR

Een restauranteigenaar in Seattle (V.S.) wilde een stunt uithalen, die hem in de publiciteit zou brengen, maar geen geld zou kosten. Hij hing daartoe een bord in zijn etalage waarop stond dat hij gratis maaltijden verschafte aan personen boven de tachtig, vergezeld van een van hun ouders. De stunt bleek niet zo voordelig als de man gehoopt had, want de volgende dag meldde zich een man van tweeëntachtig jaar, vergezeld van zijn vader, die honderdzeven was. De beide oudjes komen nu al maandenlang elke dag hun gratis maaltijd halen!

„Hoe komen we aan de benaming adamsappel en wat is het precies?" **Marjan Thomassen, Maastricht.**

De adamsappel is een vooruitstekend deel van het schildkraakbeen in het strottehoofd, Marjan. Dit lichaamsdeel is adamsappel genoemd, omdat de mensen heel vroeger geloofden dat een deel van de appel uit het paradijs in Adams keel was blijven steken. Als je je adamsappel bekijkt, lijkt het inderdaad net een voorwerp dat halverwege je keelgat is blijven zitten. Bij sommige mensen is de adamsappel heel goed zichtbaar, bij anderen minder goed.

DE SCHAT IN HET ZILVERMEER

GROTE BEER EN KLEINE BEER NEMEN DE WET VAN DE PRAIRIE IN ACHT EN VERDWIJNEN.

WAT ME DWARS ZIT, IS DAT DE MOORDENAAR BRUINE HAREN HAD. HIJ DAAR HEEFT ROOD HAAR.
DAT KAN EEN PRUIK ZIJN.

AU!
ZIJN HAREN ZIJN ECHT.

ER IS GEEN KUNST AAN OM IEMAND TE BESCHULDIGEN, MAAR JE ZULT MET BEWIJZEN MOETEN KOMEN.

HOE KUNNEN ZIJN HAREN ROOD GEWORDEN ZIJN?
BREEK DAAR JE HOOFD MAAR NIET OVER. KIJK EENS, WAT IK IN ZIJN ZAKKEN VOND!

TEN EERSTE: HET GELD VAN INGENIEUR PATTERSON.

EN DAN NOG DIT: EEN TAKJE VAN DE CELTIS ORIENTALIS. DIT HOUT KAN, FIJNGEWREVEN EN BEWAARD IN ALCOHOL, HET DONKERSTE HAAR ROOD VERVEN.

INTUSSEN...
ZE DENKEN, DAT IK DOOD BEN. IK HEB EEN MES EN IK ZAL JE LOSMAKEN.

DE SCHURK GAAT RUSTIG TE WERK.

DIE ZIJN LOS. GEEF ME NU HET MES, DAN KAN IK MIJN VOETEN LOS-MAKEN.

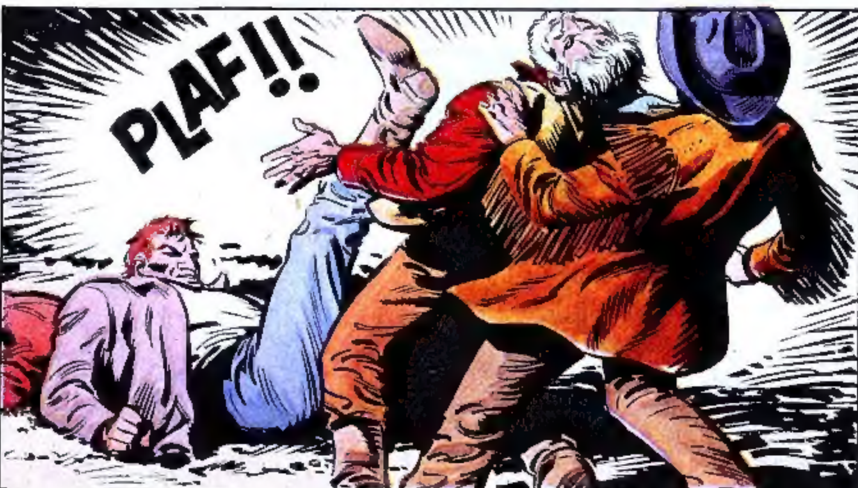

WE HEBBEN JE KAPPERSGEREED-SCHAP GEVONDEN.

IK HEB JE DESTIJDS IN JE BEEN GESCHOTEN. LAAT HET LITTEKEN EENS ZIEN.

DAT KAN IK NIET, WANT MIJN HANDEN ZIJN GEBON-DEN.

IK HEB ER GEEN BEHOEFTE AAN DAT ZELF TE DOEN.

HET IS HEM.

PLAF!!

EN VOORDAT DE ANDEREN KUNNEN REAGEREN, GAAT CORNEL ERVANDOOR.

LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

LANCE BARTON EN ZIJN VRIENDEN PROBEREN TE ONTSNAPPEN UIT EEN ONDERZEESE STAD VAN EEN GEHEIMZINNIG RAS, DAT WAARSCHIJNLIJK AFKOMSTIG IS VAN EEN ANDERE PLANEET . . .

SLUIT DE DEUR, SIMONE!

IS AL GEBEURD! DEZE DEUREN SLUITEN AUTOMATISCH.

HIER IS EEN KAST. LATEN WE DIE KNAAP DAARIN STOPPEN.

15

DE ACHTERVOLGERS ZIJN TERUGGEKOMEN UIT DE TUNNEL. WAARSCHIJNLIJK ZIJN ZE GEWAARSCHUWD DOOR DEZE KNAAP. KIJK NAAR ZIJN POLS, SIMONE. DAAR MOET EEN OPROEPPLAATJE ZITTEN.

VERDRAAID! HIJ DRAAGT EEN SOORT HORLOGE MET EEN BEELDSCHERMPJE, EEN ZEND- EN ONTVANGAPPARAATJE.

VOORTMAKEN! DE TROEP KOMT HIERHEEN.

DAT DING WERKT ALS EEN SOORT BEELDTELEFOON, WAARMEE ZE VOORTDUREND MET ELKAAR IN VERBINDING STAAN.

EN NU DE KAST IN, MANNETJE! EN DENK ERAAN, GEEN WOORD!

DAT VERSTAAT HIJ TOCH NIET.

JE VERGIST JE, SIMONE. DIE KNAPEN KUNNEN ZICH BEHOORLIJK VERSTAANBAAR MAKEN EN BEGRIJPEN ALLES WAT JE ZEGT.

DE ACHTERVOLGERS BEGINNEN INTUSSEN ZORGVULDIG DE TUINEN EN DE WOONVERBLIJVEN UIT TE KAMMEN.

WE ZITTEN DEZE KEER LELIJK IN DE VAL, LUI.

DAT OPROEPPLAATJE ZOEMT ALS EEN INSEKT. OP DE BEELDBUIS IS EEN NIJDIG GEZICHT VERSCHENEN.

PROBEER HET DING UIT TE SCHAKELEN.

NEE, IK WEET WAT BETERS. HAAL DIE VENT EENS UIT DE KAST.

WAT! BEN JE GEK GEWORDEN, BARTON!

IK MAAK DE KAST OPEN.

EVEN LATER . . .

VOORUIT, VERTEL JE MAKKERS, DAT WIJ VERTROKKEN ZIJN! EN DENK ERAAN: WE HEBBEN JE ONDER SCHOT.

AKA DIN, KANASGIL! TIR DEMREL!

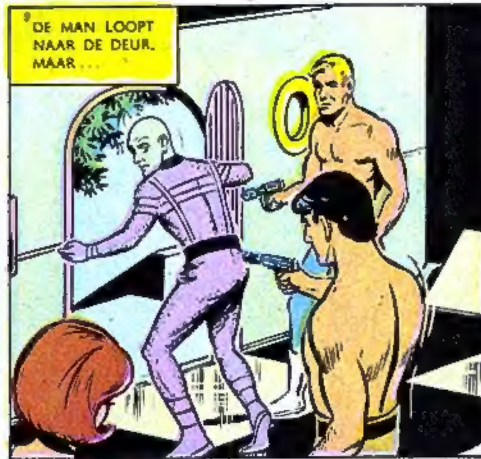
DE ACHTERVOLGERS HEBBEN BIJNA DE PLAATS BEREIKT, WAAR LANCE, SIMONE EN JOE ZICH SCHUILHOUDEN, ALS ZE PLOTSELING TERUGGEROEPEN WORDEN.

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

ARTHUR

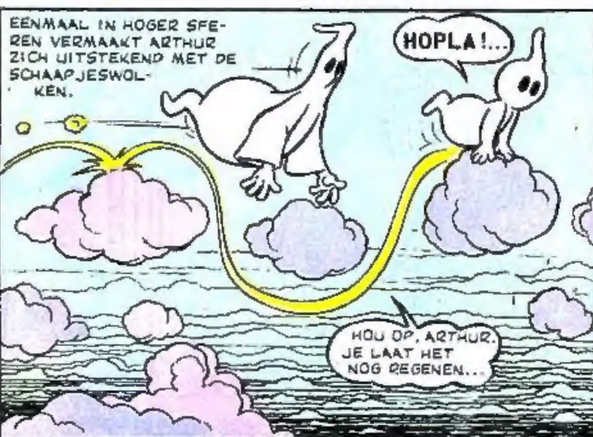
NA EEN BEWOGEN NACHT KUNNEN ARTHUR EN ZIJN VADER EINDELIJK SCHOTLAND VERLATEN...
SCHOT-LAND
IK VERLANG ERNAAR NA VIJFTIG JAAR HET VADERLAND WEER TE ZIEN.

KOERS ZUIDZUIDOOST. IN EEN ATLAS HEB IK WELEENS GEZIEN, DAT WE DIE KANT OP MOETEN NAAR JE MOEDER TOE.
JA, VADER.

DAPPER SPOEDEN ARTHUR EN ZIJN VADER ZICH OVER DE WOESTE GOLVEN...
KUNNEN WE EIGENLIJK NIET WAT HOGER VLIEGEN?

EENMAAL IN HOGER SFEREN VERMAAKT ARTHUR ZICH UITSTEKEND MET DE SCHAAPJESWOLKEN.
HOPLA!..
HOU OP, ARTHUR, JE LAAT HET NOG REGENEN...

BRRR, WAT EEN MIST!
WELDRA BOREN ZE ZICH STOUTMOEDIG IN EEN GROTE STAPELWOLK.

DAAR ZIEN ZE GEEN HAND VOOR OGEN EN ARTHUR VERLIEST ZIJN VADER UIT HET OOG.
HOEHOE, WAAR BENT U? IK ZIE NIETS!

NA DRIE EN EEN HALF UUR GEZOCHT TE HEBBEN VINDT HIJ EINDELIJK EEN GAT NAAR DE FRISSE LUCHT.
WAAR ZOU IK NU WEZEN?

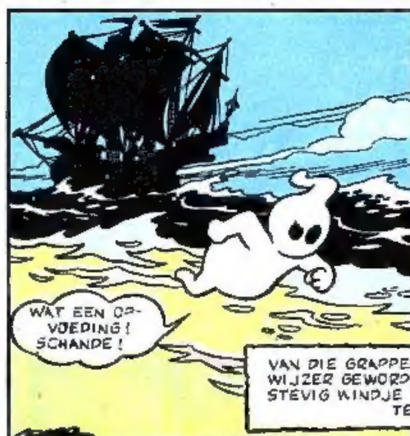
MISSCHIEN KUNNEN ZE ME DAT AAN BOORD VAN DIT SCHIP VERTELLEN.

HM, KUNT U MIJ VERTELLEN, WAAR HET DICHTSTBIJZIJNDE LAND IS?
JA, DAAR IN DIE BLOEMPOT.

MIJN HOOFD STAAT NIET NAAR GRAPJES, JONGEMAN.
SMAK
DE TABAK VAN DIE PLANT IS ZWAARDER DAN IK DACHT!

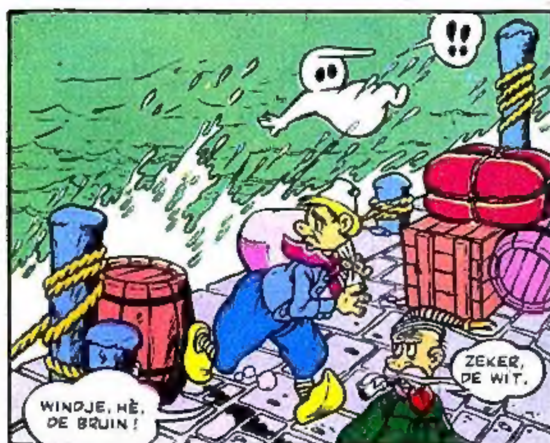
WAT EEN OPVOEDING! SCHANDE!

EEN BRIESJE IS FIJN. EEN BRIES MAG OOK NOG, MAAR DIT WORDT TE GEK.
VAN DIE GRAPPENMAKER OP DAT SCHIP IS ARTHUR OOK NIET VEEL WIJZER GEWORDEN EN HIJ VLIEGT VERDER, MET EEN NET IETS TE STEVIG WINDJE IN DE RUG, REGELRECHT EEN NIEUW AVONTUUR TEGEMOET.

HET SPOOKJE ZONDER VREES

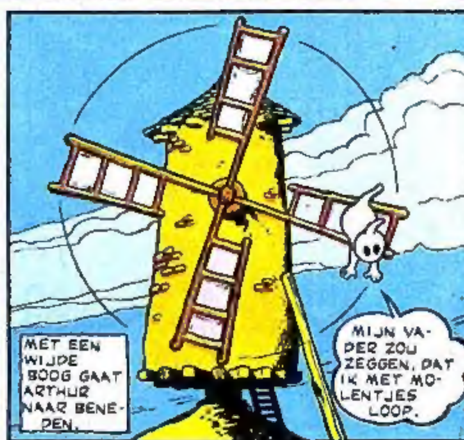

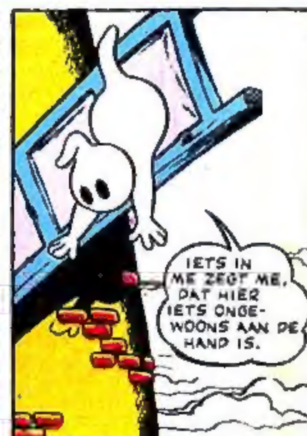

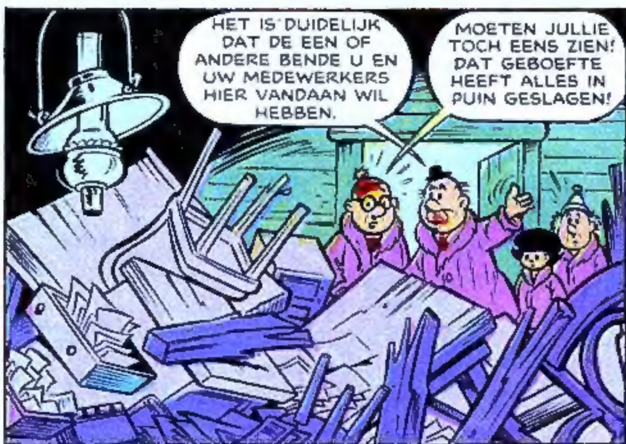

DINKIE door CAROL VOGES

Don Cristobal Colon y Carvajal y Maroto, rechtstreekse afstammeling van de beroemde ontdekkingsreiziger Columbus.

Dit is Columbus

Al meer dan vier eeuwen lang zijn de geschiedkundigen het er niet over eens waar de grote Spaanse zeevaarder en ontdekkingsreiziger Christoffel Columbus werd geboren. Elf Italiaanse provincies en talloze plaatsen in Noord- en West-Spanje eisen voor zich de eer op, dat binnen hun grenzen de man geboren werd die in 1492 Amerika ontdekte. Er bestaat echter totaal geen twijfel over zijn afstammelingen. De Christoffel Columbus van 1967 is officier bij de Spaanse vloot en commandant van een patrouillevaartuig dat gestationeerd is in San Sebastian in Noord-Spanje. De volledige naam van deze moderne Columbus luidt Don Cristobal Colon y Carvajal y Maroto. Hij is hertog van Veragua en mag officieel de titels Onderkoning van West-Indië en Admiraal van de Oceaan dragen, titels die eeuwen geleden door koning Ferdinand aan de ontdekkingsreiziger Columbus werden toegekend. Don Cristobal heeft een gewone marineopleiding achter de rug. Hij is getrouwd en heeft drie kinderen.

De Santa Maria, het schip waarmee Don Cristobals voorvader in 1492 in Midden-Amerika landde.

De avonturen van Susan

SUSAN IS TERUGGEKEERD NAAR NEW YORK OM DAAR HAAR VADER TE ZOEKEN. ALS ZIJ BIJ HET HUIS VAN HAAR VRIENDIN NELLIE AANKLOPT, HOORT ZIJ EEN VREEMDE STEM...

U ?... WAT DOET U HIER ?

IK ZOU JOU HETZELFDE KUNNEN VRAGEN, SUSAN. HAHAHA !

SUSAN STAAT NU OOG IN OOG MET HAAR PEETOOM, EEN NEEF VAN HAAR VADER, DIE AL EERDER GEPROBEERD HEEFT HAAR TE ONTVOEREN...

JE KOMT ZEKER BESCHERMING ZOEKEN BIJ JE VRIENDEN ? JAMMER, ZE ZIJN WEG... HAHAHA !

WAT BEDOELT U DAARMEE ?

DE OUDERS VAN NELLIE KONDEN NIET LANGER DE HYPOTHEEK OP DIT HUIS BETALEN. NU IS HET VAN MIJ. IK ZAL JOU VOORTAAN ONDER MIJN HOEDE NEMEN.

DE MAN VERTELT HELAAS NIETS ANDERS DAN DE WAARHEID. DE OUDERS VAN NELLIE HADDEN HUN INTREK MOETEN NEMEN IN EEN ARMZALIG HOTELLETJE.

HOE ZOU HET MET SUSAN GAAN ? ALS ZIJ EENS WIST, DAT DIT ALLEMAAL DE SCHULD IS VAN DIE VOOGD VAN HAAR.

IK HEB NOOIT WILLEN GELOVEN DAT DIE MAN TOT ZO IETS LAAGS IN STAAT WAS.

IK HEB DIE GROYTON NOOIT GEMOGEN. AL METEEN VANAF DAT JIJ MET HEM IN CONTACT KWAM...

TJA, IK HAD BETER NAAR JOU MOETEN LUISTEREN.

MAAR INTUSSEN IS SUSAN NU HELEMAAL ALLEEN IN NEW YORK SAMEN MET EEN MAN DIE EEN GRONDIGE HEKEL AAN HAAR SCHIJNT TE HEBBEN.

ZO ZIE JE MAAR, MEISJE, HET LEVEN ZIT VOL VERRASSINGEN. JE BENT NU IN MIJN MACHT.

WAF, WAF!

HEE, BLIJF HIER!

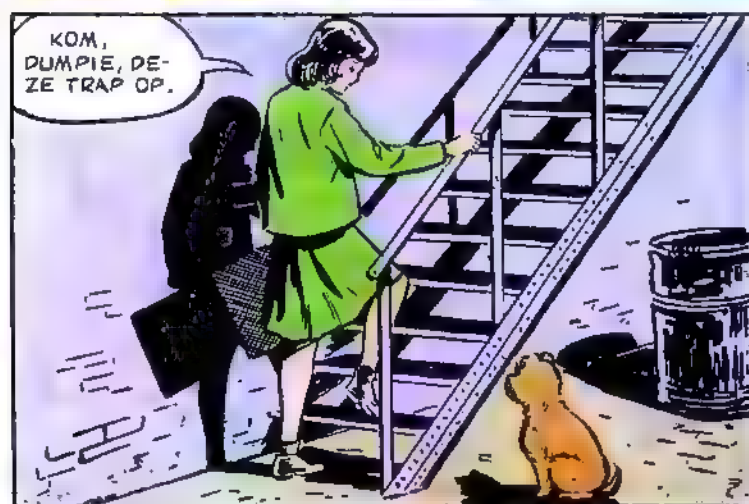
DEZE KEER ZUL JE ME NIET ONTSNAPPEN.

KOM, DUMPIE, VLUG!
WAF WOEF!

MAAR WAAROM WIL GROYTON ZICH MET ALLE GEWELD MEESTER MAKEN VAN SUSAN? ALS ZE DAT EENS WIST...
ZE MOET VERDWIJNEN. ZE IS DE ENIGE ERFGENAME VAN MIJN NEEF EN IK WIL ZIJN HELE KAPITAAL ERVEN...

SUSAN VOELT, DAT ZE IN ELK GEVAL UIT HANDEN VAN GROYTON MOET BLIJVEN.
WE ZIJN VERLOREN, DUMPIE. DIT IS EEN DOODLOPENDE STRAAT...
WOEF!

HAHA, NU KUN JE ME NIET MEER ONTSNAPPEN.

KOM, DUMPIE, DEZE TRAP OP.

HIJ HEEFT ONS GEZIEN. WAT NU?

SUSAN IS NU BOVEN OP HET GEBOUW EN OOK GROYTON KOMT DE TRAP OP. ER IS GEEN ENKELE UITWEG...
DAAR KOMT HIJ!
M

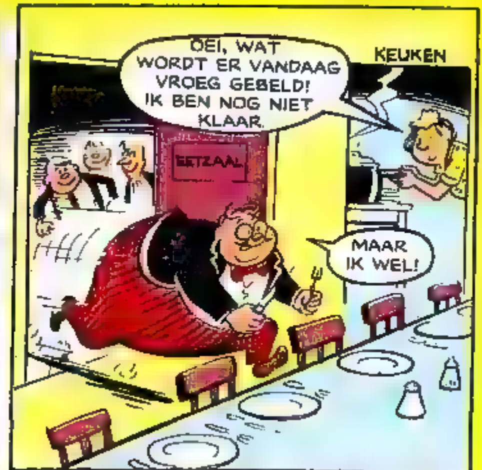

NIET DOEN, MEISJE! NIET DOEN! DAT IS GEVAARLIJK!
MAXI
WAT IS SUSAN VAN PLAN? ZAL ZE ERIN SLAGEN AAN GROYTON TE ONTSNAPPEN?

Billie Turf

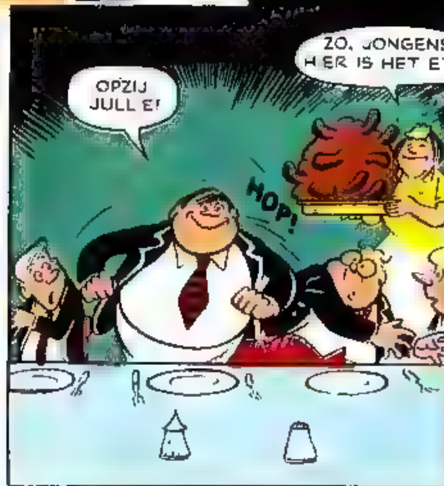
het dikste studentje ter wereld

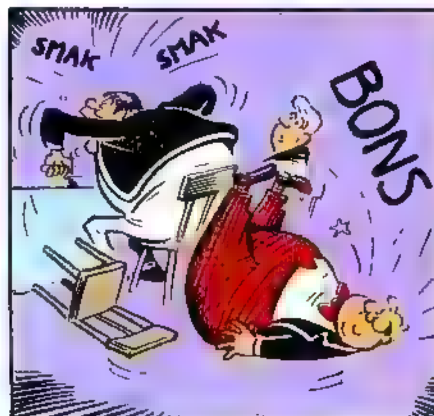

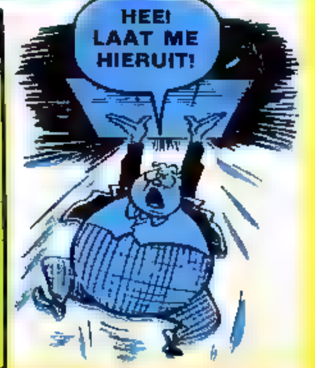

EEN TIJDJE LATER...
DAT IK DAAR NIET EERDER AAN GEDACHT HEB. IK KAN ERUIT DOOR HET KOLENLUIK. ALS IK HET TENMINSTE KAN VINDEN IN HET DONKER.

HET LUIK IS GAUW GEVONDEN...
HELP!

KOLEN
PFFFT!

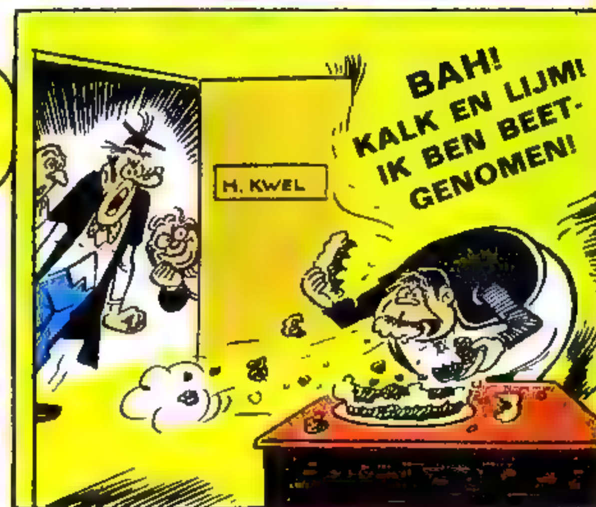
ZO, BESTE KOLENMAN, JE MAG JE GEZICHT WEL-EENS WASSEN.
IK ZIT ZO ONDER HET KOLENGRUIS, DAT HIJ ME NIET HERKENT! MISSCHIEN KAN IK DAAR WEL EEN SLAATJE UIT SLAAN.

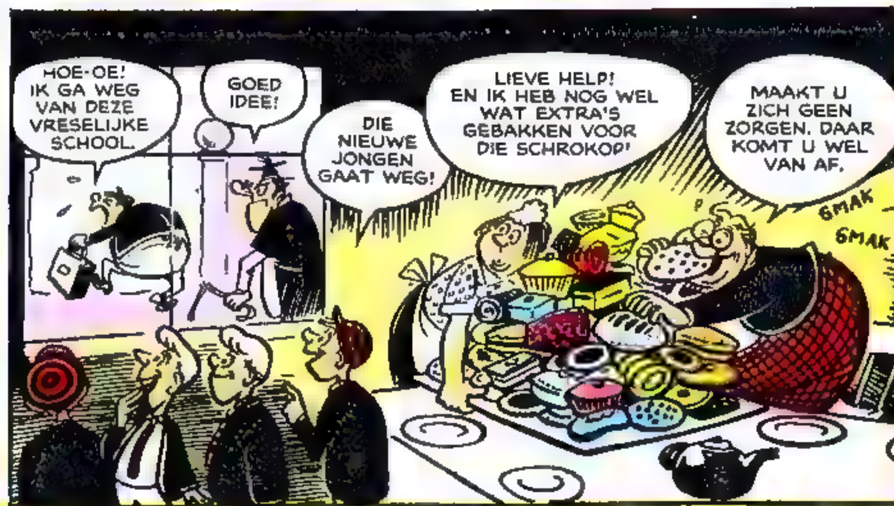
KIJK, KWEL, VOOR HET TONEELSTUK HEB IK DEZE TAART GEMAAKT VAN KALK EN LIJM. NET ECHT, HÈ?
HEEL KNAP, MENEER DE TEKEN-LERAAR. ZULLEN WE NU OOK HET DECOR EVEN BEKIJKEN?
H. KWEL
?

HEE, JOCHIE, HIER STAAT EEN IJSTAART, KLAAR OM ZO OPGEGETEN TE WORDEN.
!

DAT ZIET ER GOED UIT! BEDANKT VOOR DE TIP. GEEF ME EENS EEN DUWTJE, KOLENMAN!
MET GENOEGEN!

MENEER, WACHT EENS! IK BEN HET... BILLIE!
WAT ZIE JIJ ER UIT, JONGEN. HOE KOMT DAT?

IK HEB GEVOCHTEN MET EEN JONGEN, DIE PROBEERDE UW KAMER BINNEN TE DRINGEN, MENEER.
MOOI ZO, MAAR IK ZAL HEM WEL KRIJGEN!

H. KWEL
BAH! KALK EN LIJM! IK BEN BEET-GENOMEN!

IK ZAL JE LEREN HIER, PAK AAN, DIT EN DAT EN DEZE!
KLANG
BEL VOOR DE THEE

HOE-OE! IK GA WEG VAN DEZE VRESELIJKE SCHOOL.
GOED IDEE!
DIE NIEUWE JONGEN GAAT WEG!
LIEVE HELP! EN IK HEB NOG WEL WAT EXTRA'S GEBAKKEN VOOR DIE SCHROKOP!
MAAKT U ZICH GEEN ZORGEN. DAAR KOMT U WEL VAN AF.
SMAK
SMAK

Met de auto op vakantie... per trein!

Zo rijden de internationale autoslaaptreinen tussen april en oktober kriskras door Europa.

Een autoslaaptrein wordt beladen. Op het Amstelstation in Amsterdam staan rijen auto's klaar om aan boord te gaan. Ook de boot gaat mee (zie voorgrond).

Weer een klant met bestemming het zonnige zuiden!

Dit artikel kwam tot stand in samenwerking met de Nederlandse Spoorwegen

Je staat voor een overweg of op een station en er komt een trein voorbij, bestaande uit een locomotief, enkele slaaprijtuigen en een hele rij open wagens (dubbeldekkers) met daarop een groot aantal auto's van diverse merken. Dat is dan een van de internationale autoslaaptreinen die op het ogenblik in alle richtingen dwars door Europa rijden.

In 1960 is het in Nederland begonnen. Op 8 april van dat jaar stond in het blad van de K.N.A.C. een artikel met de kop „De autotrein: mijlpaal in de geschiedenis van het toerisme" en in dat artikel werd gesproken over de eerste Nederlandse autoslaaptrein, die in de zomer van datzelfde jaar tienmaal heen en terug tussen Amsterdam en Avignon in Frankrijk reed. Het idee van de autoslaaptrein was in Europa niet onbekend: van oudsher namen auto's tussen het Noorse Narvik en het Zweedse Kiruna de trein en sinds 1920 rijden er autotreinen door de Tauern- en Arlbergtunnel. Maar dat werd gedaan vanwege de gesteldheid van het terrein. De autotrein zoals wij die nu kennen (bestemd voor vakantiegangers) is er gekomen omdat door het toenemende verkeer de wegen steeds erger verstopt raken. De autoslaaptrein, ingericht voor het vervoer over lange afstand van auto's en inzittenden, brengt de reizigers mét hun vervoermiddel zo dicht mogelijk bij hun vakantiebestemming. Ze heten **slaap**treinen, omdat een zo groot mogelijk deel van het traject 's nachts wordt afgelegd, terwijl de passagiers in de slaaprijtuigen van hun nachtrust genieten.

In 1955 startte in Engeland de eerste „car sleeper service" met een nachtverbinding tussen Londen en Perth. In '56 volgden Duitsland en België het Engelse voorbeeld met de nachtverbindingen Hamburg/Hameln-Bazel/Chiasso en Oostende/Brussel-München. De Franse verbinding Boulogne-Lyon kwam er in 1957 bij. In 1958 strekte het net zich al uit van Oostende tot Rome en in Engeland waren er toen reeds zes verbindingen. Elk jaar groeide het net van de internationale autoslaaptreinen; in 1966 waren er in totaal zesenveertig hoofdverbindingen in West-Europa, waaronder drie in Spanje, dat toen voor het eerst meedeed. Een paar sprekende cijfers: de Franse spoorwegen (S.N.C.F.) vervoerden in '65 zevenenzeventigduizend auto's, de Westduitse spoorwegen (D.B.) zesendertigduizend, de Belgische spoorwegen (N.M.B.S.) een kleine tienduizend en de Nederlandse spoorwegen (N.S.) ruim vijfduizend.

Nu, in 1967, zijn er alleen vanuit Nederland al zes internationale verbindingen per autoslaaptrein: van Amsterdam en Den Bosch naar Avignon en Saint-Raphael aan de Franse Rivièra, naar Narbonne (voor Zuid-Frankrijk en Spanje), naar Biasca bij Lugano in Zuid-Zwitserland, naar Milaan Porta Vittoria (voor Italië), van Hoek van Holland en Den Bosch naar Salzburg en Villach (voor Oostenrijk en Joegoslavië) en van Hoek naar Holland naar Poznan in Polen.

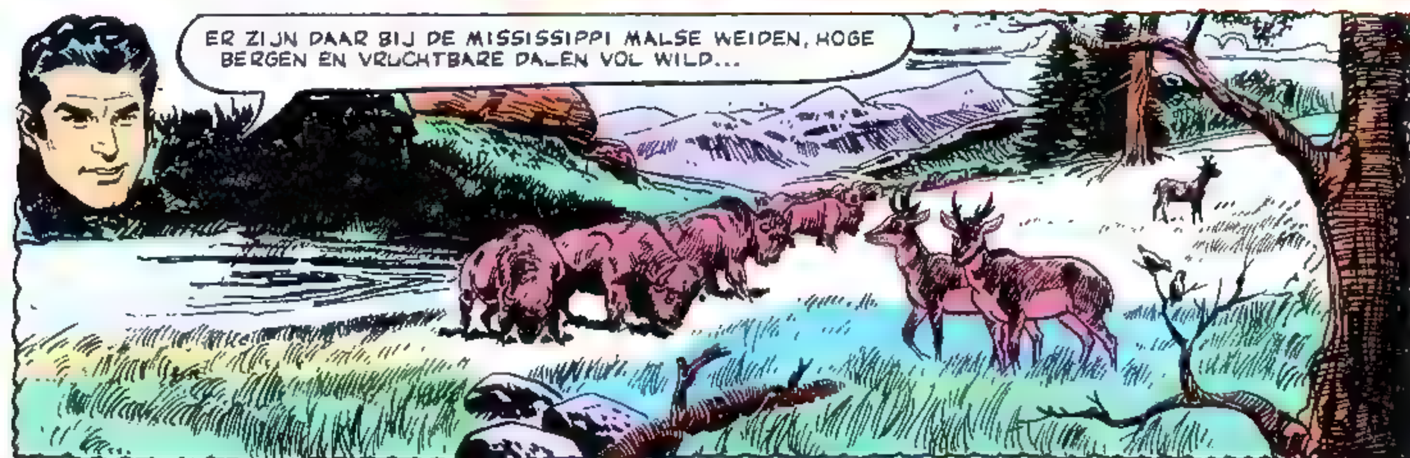
Het systeem van de autotrein is heel simpel. Op het station van vertrek rijdt de automobilist zijn auto via een speciaal laadperron op een van de dubbeldeks spoorwagens, die voornamelijk van Franse en Duitse makelij zijn (onder andere de Franse wagen T.A. 60). Op het station van aankomst rijdt hij hem er weer af en hij kan uitgerust aan zijn vakantie beginnen, mét zijn eigen auto.

De autoslaaptrein is klaar voor vertrek. Voorop het restauratierijtuig en de slaapwagens.

Brett MacDonald wil in de nieuwe wereld een bestaan opbouwen als tekenaar. Maar al zijn geld wordt gestolen. Een zekere Lewis doet hem dan een voorstel...

BESTEMMING

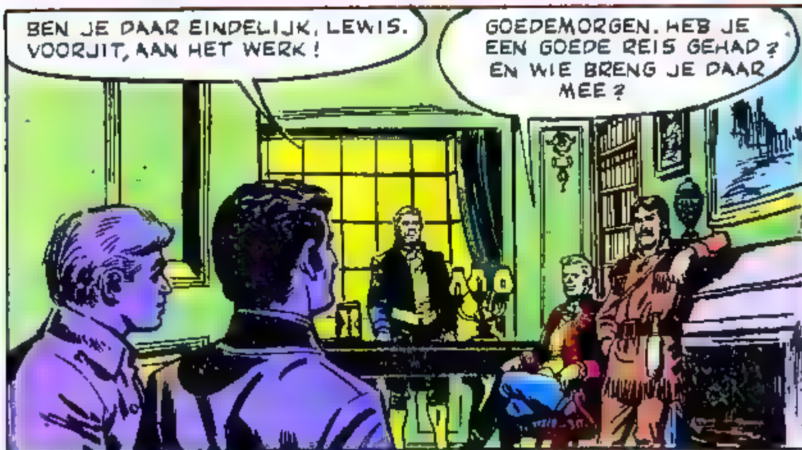

ONBEKEND

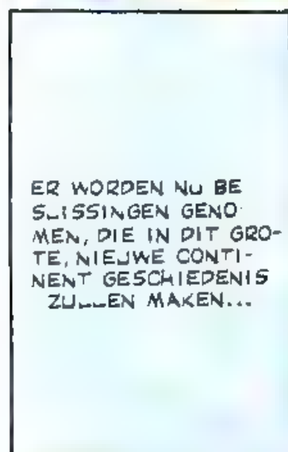

BEN JE DAAR EINDELIJK, LEWIS. VOORUIT, AAN HET WERK!
GOEDEMORGEN. HEB JE EEN GOEDE REIS GEHAD? EN WIE BRENG JE DAAR MEE?

DIT IS BRETT MACDONALD, EEN GLOEDNIEUW AMERIKAANS BURGER EN EEN WAARDEVOL MAN VOOR ONZE EXPEDITIE.
DAT HOOP IK, MENEER DE PRESIDENT.

IK BEN ER ZEKER VAN. JONGE MENSEN ALS JIJ KUNNEN WE GOED GEBRUIKEN. HIER ZIJN ENKELE VAN JE METGEZELLEN.

KAPITEIN WILLIAM CLARK, EEN DAPPER KRIJGSMAN EN „INDIANENKENNER".

TOUISSANT CHARBON, PELSJAGER, WEET VREEDZAAM MET INDIANEN OM TE GAAN.

ER WORDEN NU BESLISSINGEN GENOMEN, DIE IN DIT GROTE, NIEUWE CONTINENT GESCHIEDENIS ZULLEN MAKEN...

MIJNE HEREN, UW MENSEN EN UITRUSTING ZIJN IN SAINT LOUIS. UW TAAK IS HET VINDEN VAN DE BESTE WEG DWARS OVER HET CONTINENT VAN OCEAAN TOT OCEAAN, ZO MOGELIJK OVER HET WATER.

DEZE OPDRACHT DRAAGT EEN VREEDZAAM KARAKTER. VERMIJD DAAROM IEDER CONFLICT MET DE ROODHUIDEN...

MOCHT HET TOCH TOT EEN BOTSING KOMEN, BEDENK DAN; DAT U DE VERENIGDE STATEN VERTEGENWOORDIGT.
© L.F.S.

OOM DOUWE

OOM DOUWE, KOM EENS KIJKEN HOE IK KAN SCHOMMELEN!

NIET GEK! MAAR IN MIJN TIJD DEDEN WE DAT SOEPELER EN... EN... KRACHTIGER!
JA, DAT ZAL WEL WEER.
FRRR

PRATEN OVER VROEGER IS MAKKELIJK. MAAR IK WIL HET WELEENS ZIEN DOEN.

O, DENK JE ER ZO OVER! IK BEN EEN OPSCHEPPER, HÈ? IK ZAL JE EENS WAT LATEN ZIEN. OPZIJ!

IK ZAL U MAAR GEEN DUWTJE GEVEN, ANDERS WORDT U NOG ASTRONAUT.
EEN DUWTJE? HAHA! HEB IK NIET NODIG. LET MAAR OP!

EEN SOEPELE BEWEGING MET DE KNIEËN EN HOEPS!...

WAT DACHT JE HIERVAN, SNOTNEUS?
NOG EVEN EN U BENT IN EEN BAAN OM DE AARDE.

JAPIE! HELP!... IK KAN NIET MEER OPHOUDEN... IK...

WWOEPS
SENSATIONEEL, OOM DOUWE, OP EEN SCHOMMEL DE RUIMTE IN. GEWELDIG!

HONDERD METER VERDEROP...
DIT MOET EEN ASTRONAUT ZIJN, AGENT! HIJ KWAM RECHT UIT DE LUCHT VALLEN MIDDEN TUSSEN MIJN VIS!
DIE SPELLETJES VAN DE JEUGD VAN TEGENWOORDIG OOK! BAH!...

Het geheim van de grot

door Ruth Park
tekeningen Jean Sidobre

13

Opeens slaakte ze een kreet.

KORTE INHOUD: Dunk en Brownie wonen op een vervallen boerderij in Nieuw-Zeeland, die hun vader geërfd heeft van hun oudoom Angus. Volgens oom Angus moet er op of bij de boerderij een schat te vinden zijn. De kinderen ontmoeten Tom te Taniwha, een Maori-jongen, en zijn oude grootmoeder, die de boerderij wil kopen. Ze komen in een onderaards grottencomplex terecht en gaan op onderzoek uit. In de grotten vinden ze aanwijzingen dat oom Angus hier vaak is geweest. Ze lopen Tom te Taniwha tegen het lijf en gaan gedrieën verder. Na veel tegenslag komen ze bij een waterval. Uitgeput vallen ze in slaap, maar na enige tijd worden ze wakker van een afschuwelijk geluid. Ditzelfde vreemde geluid hebben ze voorheen ook al eens gehoord.

Overal om hen heen was een verschrikkelijk geluid. Het klonk hun bekend in de oren. Bij het licht van de lantaarn, die Tom snel had aangedaan, zag Brownie Dunk en Tom met witte gezichten overeind zitten, de handen stevig tegen de oren gedrukt. Ze probeerden zich te wapenen tegen hetzelfde afschuwelijke geluid, dat Brownie en Dunk al eerder hadden gehoord op de Drie Mijlen. Het was nu alleen wel twintig keer zo sterk. Brownie bedacht dat iemand die dit geluid niet zelf had gehoord, nooit zou kunnen begrijpen hoe afschuwelijk en afgrijselijk het wel was. Het was haast niet uit te houden. Het geluid stierf weg in een akelig gejammer. Half doof deed Brownie haar handen van haar oren. De grotten waren nog gevuld met echo's. Maar nu wist ze in elk geval wat het was!

HOOFDSTUK XIV

Brownie begon zenuwachtig te lachen. ,,O, Tom, en wij dachten dat jij met je grootmoeder dat geluid maakte!''

Tom keek haar met open mond aan. ,,Je bent mal! Grootmoeder en ik? Hoe zouden we dat kunnen?''

,,Dat wisten we ook niet,'' zei Dunk. ,,Maar wij dachten dat jullie probeerden ons zo bang te maken dat wij weg zouden gaan van de Drie Mijlen.''

,,Zijn jullie nu helemaal op jullie achterhoofd gevallen? Het is de ochtendbries, die in een of ander hol in de rotsen blaast als een fluit en dat geluid wordt versterkt door het grottensysteem.''

,,Ja, dat heb ik nu ook begrepen,'' zei Brownie. Ze keek Tom een beetje verontwaardigd aan.

,,Ik vind dat je het ons best had kunnen vertellen. Je wist hoe bang wij waren die eerste keer.''

,,Dat had ik wel gewild, maar ik bedacht dat jullie er dan misschien achter zouden komen dat er grotten waren. En dat wilde ik weer niet. Dat geluid is een soort geheim van onze stam, snap je? De Te Taniwha's noemen het de stem van het watermonster. In vroeger eeuwen had onze stam er evenveel plezier van als van een leger, want vijandelijke stammen sloegen onmiddellijk op de vlucht als ze het hoorden.''

,,Toch vind ik dat je het ons had horen te vertellen, Tom,'' zei Dunk verontwaardigd. ,,De eerste keer dat ik het hoorde, kréég ik haast iets van de schrik. Waar of niet, Brownie?''

,,Ach,'' zei Brownie, ,,laten we er maar niet meer over praten. Ik zit over iets anders te piekeren. We hoorden het geluid zo verschrikkelijk hard, dat het me niet onmogelijk lijkt dat we bij een uitgang zitten. Frisse lucht, zonneschijn! O, ik hoop toch zo dat ik weer gauw die heerlijke zon zal zien. Ik geloof dat ik mijn hele verdere leven grote waardering voor de zon zal blijven voelen.''

,,Maar we zullen toch eerst achter de waterval langs moeten,'' zette Tom een domper op haar plezier.

,,O, Tom,'' riep Brownie angstig uit, ,,zou er werkelijk geen andere weg zijn?''

Tom schudde zijn hoofd. ,,Ik ga eerst en dan zal ik zien of het veilig genoeg voor jullie is. Hoe gaat het overigens met je enkel, Brownie?''

Die enkel was gelukkig een stuk beter. Maar Brownie trilde van angst bij de gedachte aan de smalle richel achter de waterval, die natuurlijk met glibberig, groen mos bedekt zou zijn.

Ze hadden alle drie stijve spieren door het liggen op de harde rotsbodem en Dunk stond voorovergebogen van de pijn in zijn rug. Maar toch voelden ze zich weer uitgerust. Achter elkaar liepen ze terug naar de grote grot met de waterval. Nieuwsgierig scheen Dunk met zijn lantaarn in de diepte. Hij zag de schuimende massa water, maar hij kon bij het zwakke licht niet de bodem onderscheiden.

,,Wat een enorme grot is dit,'' zei hij bewonderend. ,,Je zou hier gemakkelijk een dinosaurus kunnen onderbrengen.''

,,Of een waterdraak,'' zei Brownie lachend. Het was voorlopig haar laatste lachje. Toen ze de waterspatten in haar gezicht voelde, overviel de angst haar weer. Stel je voor dat een van hen uitgleed en in die kolkende massa terechtkwam!

,,Tom,'' zei ze smekend, ,,wees alsjeblieft voorzichtig. Hadden we maar een touw!''

,,Ik ben nogal vast ter been,'' zei Tom ferm. ,,En als het me te gevaarlijk lijkt, kom ik meteen terug, hoor. Daar kun je op rekenen. Maar ik ben ervan overtuigd dat de oude Angus Mackenzie ook onder die waterval is door gelopen.''

,,Als je maar niet uitglijdt op het mos.''

Tom grinnikte. ,,Maar Brownie, wil je hier in de volslagen duisternis mos laten groeien? Toch zal ik voorzichtig zijn, hoor.''

Hij stak de lantaarn tussen zijn

broekriem, zodat hij beide handen vrij had. Dunk stak een van de overgebleven fakkels aan en stak hem in een spleet. Hij moest meteen denken aan de verlichting van een middeleeuwse kerker. Het rokerige licht gaf de omgeving iets onheilspellends.

Met grote bezorgdheid keken de Mackenzies Tom na toen hij schuifelend over de richel achter de waterval verdween. Voordat de enorme muur van water hem aan hun ogen onttrok, wuifde hij nog even.

„Wees maar niet bang, Brownie, Tom speelt het wel klaar!"

„Ja, dat zeg ik ook aldoor tegen mezelf," zei Brownie benauwd, „maar. . . maar. . ."

Ze zag dat Dunk haar niet verstond door het ontzettende lawaai dat het water maakte. Onafgebroken bleven de Mackenzies naar de plek staren waar Tom was verdwenen. Wat duurde het wachten lang! Opeens greep Dunk Brownie bij de arm. „Daar is hij, daar is hij!" schreeuwde Dunk opgewonden. „Hij heeft het voor elkaar gekregen."

Tom was tot op zijn huid nat. Langzaam kwam hij naar zijn vrienden toe. „Ik ben niet in de waterval gerold, hoor. Ik ben zo nat geworden door het spatten van het water. Nee, die tocht is zo veilig als wat. Het is een zachtgekookt eitje."

„Hoe breed is de richel?" schreeuwde Brownie.

„O, zeker wel een halve meter. En je kunt je overal vasthouden."

„Ik zal graag van de partij zijn," schreeuwde Dunk. „Niets kan me meer van mijn ontbijt afhouden."

„Ja, dat wil ik geloven, hongerlap," lachte Tom. „Maar kijk eens naar Brownies witte gezicht. Ik geloof dat zij niet zoveel zin in die wandeling heeft."

Brownie probeerde flink te zijn. „Het zal wel gaan."

Maar nu riep Dunk uit: „Brownie probeert zich goed te houden, Tom, maar ze is als de dood voor afgronden. Ze lijdt aan hoogte- en dieptevrees."

Brownie keek haar broertje woedend aan, maar hij ging onverstoorbaar verder: „Ze heeft zich door die andere kloof niet laten kisten, maar het heeft haar waarschijnlijk een jaar van haar leven gekost."

„Maar, Brownie," riep Tom verontwaardigd uit, „waarom heb je dat niet verteld? Jij bent ook een stijfkop, zeg. Als ik het had geweten, had ik het misschien wel iets gemakkelijker voor je kunnen maken."

„Het spijt me, Tom," zei Brownie. „Voor tunnels en zo ben ik niet bang en ik kan ook normale bergen beklimmen, maar afgronden. . . huuuh! Ik probeer niet kinderachtig te zijn, maar opeens krijg ik zo'n griezelig gevoel, alsof ik geen ruggegraat meer heb. Dan vloeit al mijn kracht uit me weg."

„Natuurlijk kun je daar niets aan doen!" riep Tom uit. „Maar ik zal je zeggen wat we gaan proberen. We nemen de riem van de tas en die binden we om je middel. Ik houd het ene uiteinde vast en Dunk het andere. Dat zal je een gevoel van veiligheid geven en dan word je beslist niet duizelig."

Brownie was er niet zo zeker van, maar ze keek gelaten toe hoe de jongens de riem van de tas afhaalden en de tas in een hoekje opborgen.

„Die tas halen we wel weer eens op," zei Tom vol vertrouwen.

Voorzichtig liepen ze in de richting van de waterval. Het lawaai was oorverdovend. Ze konden zich beslist niet meer verstaanbaar maken. Door middel van gebaren gaven ze elkaar aanwijzingen.

Tom had zijn lantaarn vastgemaakt aan zijn broekriem en de overgebleven fakkels had hij tussen zijn hemd gestoken. Dunk hield de stormlamp vast, maar Brownie had beide handen vrij. Ze voelde zich half verdoofd door het lawaai en dat maakte dat ze bijna blij was toen Tom hun beduidde dat de gevaarlijke tocht over het smalle pad achter de onstuimige watermassa begon. Tom had gelijk gehad: de band, die aan de ene kant door Tom en aan de andere kant door Dunk werd vastgehouden, gaf haar een gevoel van veiligheid. Ze hield haar blik op Toms hemd gericht, terwijl het door haar hoofd hamerde: niet omlaagkijken, niet naar beneden kijken! Ze werden omringd door een gordijn van fijne waterdruppeltjes.

Tom lachte Brownie af en toe bemoedigend toe. Dunk telde het aantal stappen, dat hij op het glibberige pad maakte. . . Vijftig. . . zestig. . . Gelijktijdig bedacht hij dat deze waterval waarschijnlijk nog nooit door een mens gezien was, behalve dan door oom Angus. En het was misschien wel de breedste en hoogste waterval ter wereld!

Eindelijk was de andere kant bereikt. Tom trok Brownie omhoog naar een andere richel, die droog was. Daar bleven ze een poosje uitblazen. Dunk had echter geen geduld. Hij wilde verder; hij verlangde naar de buitenwereld van lucht en licht en zon. Met zijn handen gebaarde hij dat hij de geheimzinnige duisternis, die aan deze kant van de waterval lag te wachten, wilde onderzoeken.

Langzaam gingen ze weer op pad. Ze bleven zwijgend achter elkaar aan lopen, tot het lawaai van de waterval vervaagd was tot een achtergrondgeluid.

„Ik vind dat we de waterval naar Brownie moeten noemen," zei Tom.

Brownie begon te giechelen. „Het lijkt me wel mal om deze enorme watermassa een troetelnaampje te geven als Brownie Cascade."

Tom lachte ook. „Daarin heb je gelijk. Maar hoe is je werkelijke naam?"

„Ik heet Susan, maar dat vind ik zo'n vervelende naam."

„Susanwaterval. Nee, dat klinkt niet goed."

„Natuurlijk niet. Zo'n indrukwekkende waterval verdient een indrukwekkende naam. Iets aparts. Ja, ik heb het! We noemen hem de Te-Taniwhawaterval." Brownie keek triomfantelijk van Tom naar Dunk. „Te Taniwah, watermonster. Dat is toch prachtig. Jullie zouden in duizend jaar geen betere naam kunnen verzinnen."

Tom glimlachte bij deze woorden van Brownie. Dankbaar greep hij haar hand. „Dank je wel," zei hij zacht. Toen schudde hij ook Dunks hand.

„We gaan weer verder," zei Dunk. „We kunnen nog uren praten als we eenmaal buiten zijn."

Hun weg voerde eerst door een nauwe gang en toen belandden ze op iets, dat het beste te vergelijken viel met een brede, kalkstenen weg uit de oude tijd. Ze hadden intussen al zoveel wonderbaarlijke dingen gezien in de grotten, dat deze weg hen niet meer opwond. Bovendien benauwde de onzekerheid hen. Want waarheen zou deze weg leiden? Zou hij wel ergens heen leiden? Zouden ze niet aan het eind moeten terugkeren naar waar zij vandaan waren gekomen?

Misschien kom ik hier later nog eens terug, peinsde Brownie. Tezamen met een groep toeristen. En dan kan ik ook bewonderend ach en och roepen, want dan weet ik dat we de grotten weer veilig kunnen verlaten.

Hardop zei ze: „Meende je het echt, Tom, toen je dacht dat we dicht bij de oppervlakte zaten? Toen we dat afschuwelijke geluid zo duidelijk hoorden?"

„Daar ben ik zelfs zeker van," zei de Maori ernstig. „Maar zolang wij nog hier onder de grond zitten, moeten we zuinig zijn met ons licht. We kunnen beter de stormlamp en de lantaarn uitdoen en de fakkels gebruiken."

Met de brandende fakkels liepen ze naar het eind van de brede weg. Daar moesten ze zich door een gordijn van druipsteenkegels werken en toen kwamen ze in een andere grot. De rimpelige wanden glansden van beneden tot boven als ijs. Overal lagen plasjes water, die door de kalkbestanddeeltjes glommen als spiegels en het fakkellicht weerkaatsten.

„Stil eens," zei Dunk zacht.

Brownie en Tom luisterden gespannen. Behalve het gedruppel van het water hoorden ze niets.

„Wat is er dan, Dunk?"

„Ik hoorde iets tikken."

„Dat zal mijn horloge zijn," meende Tom. „Het is hier zo stil dat je dat best zou kunnen horen. . ."

Dunk schudde het hoofd. Hij wist zeker dat het iets anders was geweest. Brownie spande zich in om iets anders te horen dan de waterdruppels. Opeens slaakte ze een kreet en wees voor zich uit.

Een enorm zwart insekt zat op een steen dicht bij hen. Hij bewoog zijn lange sprieten in hun richting.

„O, het is maar een weta!" zei Tom.

„Een weta?" herhaalde Dunk. „Heet dat beest een weta? We hebben er al eens een gezien in de houtstapel achter het huis. Maar die was niet zo groot als deze. Dit beest is wel vijftien centimeter."

„Bijt hij?" informeerde Brownie angstig.

„Als je hem oppakt, dan zal hij wel bijten," vertelde Tom.

Het monster nam een geweldige sprong en belandde op Brownies trui. Ze gaf een gil, die aan alle kanten weerkaatst werd. Tom sloeg hem weg en toen verdween het beest in de duisternis.

Hijgend fluisterde Dunk: „Ze zijn hier overal!"

Het was waar. Honderden weta's stonden als soldaten op de richels in de wanden. Lange sprieten kwamen achter stenen te voorschijn.

Brownie kreeg er rillingen van. „Ook dat nog!" zei ze met wanhoop in haar stem.

„Ik moet toegeven dat ze er niet bepaald aardig uit zien," zei Tom, „maar ze geven me nieuwe moed. Het zijn grotweta's, maar ook die moeten hun voedsel in de vrije natuur zoeken. Er moet hier dus ergens een opening zijn."

„Misschien zijn het wel kannibalen," klappertandde Brownie. „Ik wil hier zo gauw mogelijk vandaan, Tom. Vooruit, laten we opschieten."

„We zullen toch langs de weta's moeten," zei Tom en hij wees op een donkere opening iets verderop in de muur.

Brownie pakte Tom bij zijn hemd en haastte zich achter hem aan. Ze was doodsbenauwd dat er weer een weta op haar zou springen. Maar de beesten keken alleen maar naar de drie vreemde wezens, die opeens hun wereld waren binnengedrongen. Het leek of ze iedere beweging volgden met hun zwarte ogen en hun antennes bewogen met de drie grotonderzoekers mee.

Zonder ongelukken kwamen ze aan de andere kant van de grot. Het was een van de mooiste grotten tot nu toe, maar ze waren te moe om daar acht op te slaan.

En daar, aan het eind van de grot, zagen ze een merkteken, dat met krijt was aangebracht. Het waren twee pijlen: één wees naar links, terwijl de andere rechtuit wees.

„O, die lieve, lieve oom Angus," riep Dunk uit. Even was hij stil en toen zei hij zacht: „Hè, ik wou dat ik hem had gekend. Hij moet een flinke, sportieve man zijn geweest. Zeg, Tom, die pijlen zullen wel betekenen dat hier de uitgang is, denk je ook niet?"

Zonder iets te zeggen wees Brownie naar de modder op de bodem onder het krijtteken. Heel vaag zagen ze de afdruk van een poot. Dat moest de poot van Chicken zijn natuurlijk. Meteen vrolijkte ze op. Blij riep ze uit: „We zijn er bijna, we zijn bijna weer buiten! Ik voel het in mijn botten."

Tom knikte langzaam. „Maar hoe moeten we nu: linksaf of rechtdoor?"

„Ik stem voor rechtdoor," zei Brownie. „Weet je waarom? Chicken is ook zo gegaan. Kijk maar naar de afdrukken."

Na een meter of twintig waren er geen pootafdrukken meer te onderscheiden, maar het drietal liep vol goede moed verder. Ze waren hun honger en moeheid vergeten. Alles wees op een uitgang: het afschuwelijke geluid, de weta's en nu weer het teken op de muur.

Dunk was half gek van vreugde. Nu hij het idee had dat het gevaar bijna voorbij was, begon hij weer plezier in de zaak te krijgen.

Ze waagden het erop de stormlantaarn aan te steken. Hij brandde nog maar griezelig laag. Toen gingen ze weer verder door de gang, die tamelijk steil omhoogliep. Het was hier kurkdroog. Het moest eeuwen geleden zijn dat hier water had gevloeid.

Dunk liep voor Tom en Brownie uit. Het kon hem niet snel genoeg gaan.

„Hee, wat is dat?" riep hij opeens. Zijn stem galmde opgewonden door de gang. Uit een spleet in de rotswand stak een stuk papier.

„Jongens, kijk eens, moet je dit eens zien!"

Met haastige vingers vouwde Dunk het papier open. Er stond iets op geschreven. Brownie en Tom bogen zich over Dunks schouder.

„Het is het handschrift van oudoom Angus."

„Wat schrijft hij? Lees eens voor, Dunk," commandeerde Tom ongeduldig. „Ik kan het niet goed zien."

Dunk keek naar het papier in zijn hand, alsof hij het in Keulen hoorde donderen. Langzaam las hij toen: „Hierbij deel ik aan het Maori-volk mee, dat ik hun tapoe heb gerespecteerd. Ik heb nooit de heilige plaats, waarvan zij af weten, onteerd. Angus Mackenzie."

„Alle mensen! Waar heeft hij het in vredesnaam over, Tom?"

„Ik weet wat hij bedoelt," zei Tom ernstig. „Dat is toch ook wat! Wij hebben die oude Angus altijd ten onrechte gewantrouwd. Dat hij in vrede ruste. Hij heeft het verdiend."

„Alsjeblieft," riep Dunk ongeduldig uit, „praat niet in raadsels. Ik heb genoeg van al die geheimzinnigheid."

Tom haalde zijn schouders op. „Het komt alleen hierop neer dat we bijna uit de grotten zijn."

„Hoe weet je dat opeens?" vroeg Brownie verwonderd.

„Door dit briefje," zei Tom. „Vinden jullie het goed als ik het aan mijn grootmoeder laat zien? Ik denk dat ze dan wel anders gaat denken over het boosaardige gedrag van de pakeha."

„Wat betekent dat woord tapoe eigenlijk, dat in het briefje staat?" informeerde Dunk.

„Dat betekent hetzelfde als taboe: heilig, verboden. Komen jullie nu mee?"

Meteen liep Tom door. Dunk en Brownie keken elkaar verbaasd aan. Maar al gauw zette Dunk het nieuwe raadsel uit zijn hoofd en rende voor Tom en Brownie uit. Hij wilde de eerste zijn die een glimp daglicht zou opvangen.

Opeens bleef hij staan. Hij stond zo stil als een standbeeld.

„Dunk, wat is er?"

„Ik. . . ik. . . weet het niet," stotterde hij.

Brownie liep snel naar hem toe. Ze was gealarmeerd door zijn angstig gestotter en de manier waarop hij daar onbeweeglijk stond. De gang waarin ze liepen, was nauwer en lager geworden.

„Dunk," riep Brownie en meteen keek ze over zijn schouder. Daar zag ze de figuur van een man, die bijna de hele gang blokkeerde. Hij staarde met blauwgroene ogen in een donker, wild gezicht op hen neer.

„Tom, Tom!" Brownie wrong de naam uit haar dichtgeknepen keel. Tom deed een sprong naar voren en was net op tijd om Brownie in zijn armen op te vangen.

Tom deed een sprong naar voren en was net op tijd om Brownie in zijn armen op te vangen.

WORDT VERVOLGD

Dusty Springfield

De Engelse zangeres Dusty Springfield (eigenlijke naam: Mary O'Brien) staat ervoor bekend dat ze een temperamentvol meisje is, dat bij alles wat ze doet een enorm enthousiasme en een geweldige energie aan de dag legt. Ze houdt van hard werken en is pas echt tevreden als het resultaat voor honderd procent goed is. Ze eist veel van zichzelf, maar ook van degenen in haar omgeving. Als ze zich ergens aan ergert, steekt ze dat niet onder stoelen of banken. Kort geleden woonde ze een receptie bij in de pas in gebruik genomen P.T.T.-toren in Londen. Tijdens die receptie maakte ze zich op een gegeven ogenblik zo kwaad op een kelner, dat ze de man een gebakje naar zijn hoofd slingerde. Het projectiel miste zijn doel en raakte een totaal verbouwereerde barkeeper. Gelukkig is het allemaal goed afgelopen. Dusty heeft de mannen haar excuses aangeboden en met een stevige handdruk werd de vrede getekend.

DE MAN VAN STAAL

DE GIMLET SLAAT OP HOL IN HET OERWOUD.

EINDELIJK KOMT DE MACHINE TOT STILSTAND

VERNIETIG DIE MANNEN MET BEVRIEZINGS-GEWEREN!
REN VOOR JE LEVEN EN BLIJF BUITEN SCHOT!

ZE KRIJGEN ONS TE PAKKEN. HET IS ALLEEN EEN KWESTIE VAN TIJD. WAS ARCHIE MAAR HIER!
DE DINOSAURUS ZAL INTUSSEN WEL SCHROOT VAN HEM GEMAAKT HEBBEN.

TED VERGIST ZICH. ARCHIE HEEFT INTUSSEN VAN EEN LIAAN EEN NIEUW LEIDSEL GEMAAKT.
ARCHIE IS COWBOY GEWORDEN!

ARCHIE SLIM! ARCHIE HOUDT IJS-GEESTEN TEGEN!

IN ZIJN ONDERAARDSE SCHUIL-PLAATS HOUDT MEGALA MET DE DIAMANTENGEEST DE IJSGEESTEN ONDER CONTROLE.
DE KRACHT VAN DE DIAMANTENGEEST VOERT MIJN ROBOTS AAN IN HUN VERNIETIGENDE WERK! NIETS KAN HEN TEGEN-HOUDEN.

MAAR DE GEWELVEN BOVEN DE DRAAIENDE DIAMANT BEGINNEN TE BEVEN...
BOEM!
BAM!
KRÄÄÄÄK!

WANT VER DAARBOVEN BEWERKT ARCHIE MET EEN BOOMSTAM DE BODEM BOVEN MEGALA'S HOOFDKWARTIER.
IJSDIAMANT HIER-ONDER. ARCHIE DOORBOORT DE GROND. **AHIEEEEE!**

DE DIAMANT EXPLODEERT MET EEN OOGVERBLINDENDE FLITS
BOEEM!
NEE! HEEEELP!

ARCHIE STIJGT AF. DE DINOSAURUS RENT VERSCHRIKT WEG...
GOED ZO. DIAMANT VERNIETIGD. HEEFT ARCHIE GEDAAN. NU GAAT ARCHIE ZIJN VRIENDEN ZOEKEN.

TED EN KEN KRUIPEN UITGEPUT VERDER.
DIT IS HET EINDE, TED. ZE RICHTEN HUN WAPENS.
ER IS IETS MET ZE AAN DE HAND. ZE BEWEGEN NIET MEER!

EVEN LATER...
ZE SMELTEN. LIGGEN, KEN! STRAKS SPATTEN ZE UIT ELKAAR.
NEE MAAR, HOE IS DIT MOGELIJK!

MAAR DE ROBOTS SPATTEN NIET UIT ELKAAR.
IK SNAP HET NIET. HUN ENERGIEBRON MOET UITGEPUT ZIJN.
IK DENK, DAT ARCHIE HIER MEER VAN WEET. IK ZAL PROBEREN HEM HIERHEEN TE KRIJGEN.

ALS ALLE ROBOTS GESMOLTEN ZIJN.
HIER IS ARCHIE! HEEFT JULLIE TERUGGEVONDEN!
DIE GOEIE, OUWE, STALEN MAKKER. HIJ VERNIETIGDE NOG JUIST OP TIJD MEGALA. IK BEN BENIEUWD NAAR ZIJN VERHAAL

LATER...
VERDER, ARCHIE. VERTEL HOE JE DE IJSGEESTEN TOT STAAN HEBT GEBRACHT.
DAT IS EEN LANG VERHAAL.
DAT ZIJN JE VERHALEN ALTIJD...

SCHURKEN IN

IK BEN ZITTENDE KAT, ZOON VAN HET OPPERHOOFD DER VAZIPAPA'S..
OEF!

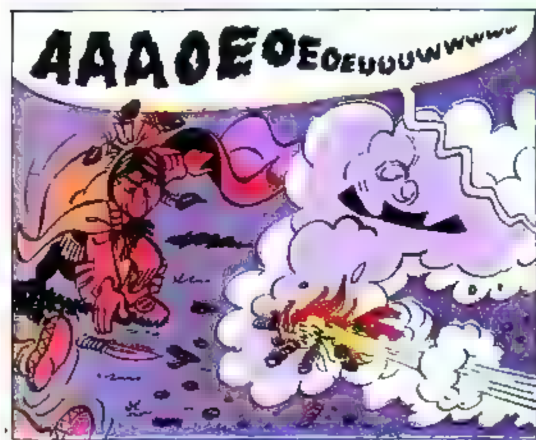

VAZIPAPA'S ZIJN LAFFE HONDEN, DIE IN VREDE LEVEN MET BLEEKGEZICHTEN!

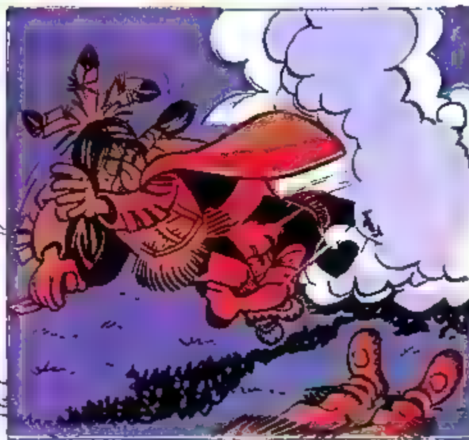

SLA DOOD DIE VAZIPAPA!

?
!
?

HEE!

TSJJHH
PFFSSJJ

AAAOEOEOEUUUWWWW

HANDJE HELPEN, JIM?
KLOPS
DANK JE. IK HEB HEM AL!

EVEN LATER...
GRRR
HET WERK ONZER HANDEN...

VEEL DANK AAN MIJN BROEDER ZITTENDE KAT, DAT JE JE LEVEN RISKEERDE OM HUN AANDACHT AF TE LEIDEN.
BROEDER JIM OVERDRIJVEN. MET VRIENDEN ALS JIJ IS ER GEEN GEVAAR!

NU HET TWEEDE DEEL VAN ONS PLAN. ARME MOECHATOEKOE, JIJ ZULT JE MOETEN OPOFFEREN.
22

GEVAAR

De Garatwa's beweren de vier schurken niet gezien te hebben. Is dat wel zo? Welke list hebben Jim en zijn vrienden bedacht om ongemerkt hun dorp binnen te dringen?

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

```
   KRAB  ASBAK
 S  AAR   P  C  F
 T  SPIJKER  HEI
 A          A  TIL
 AARD  DRA      E
 KNIE  REKEL
    BRUID  LAMP
 A     NEE  SMAL
 LUS   I        A
 LIP  CHARME   A
 E  I  U  EER   G
   ANIMO  LIFT
```

Optelsom

SPRAAK + WATER =
SPRAAKWATER

RA-puzzel

RAGEBOL
GRAPPIG
PARAPLU
TELRAAM
ROLTRAP
ANDORRA

Invulpuzzel

KALKOEN
VANDAAG
GRANAAT
VISIOEN
OMVAMEN
MASSAAL
BEZEREN

Op de schuine rijen lees je de woorden KAAIMAN en BAVIAAN

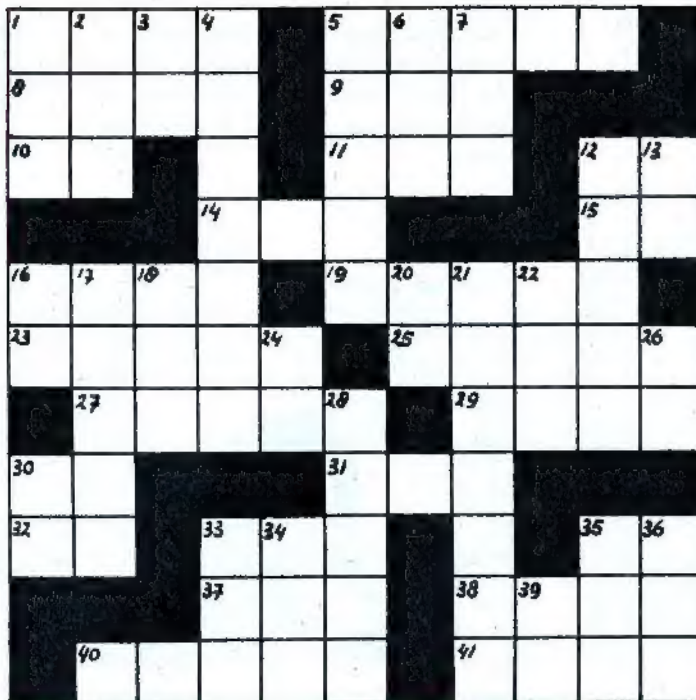
Gebroken woorden

ZEIL	BOOT
SLAG	ROOM
HAND	APPEL
STOP	NAALD
IJZER	DRAAD
LAND	KAART
HUIS	ARTS
GELD	STUK
VUUR	TOREN

Op de tweede rij lees je van boven naar beneden het woord BRANDKAST.

Vlechtmatje

```
   C   C   P
  CURAÇAO
   R   R   R
  CARAVAN
   Ç   V   P
  PARAPLU
   O   N   U
```


KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Uniek
5 Nederlandse dierentuin
8 Spijskaart
9 Uitroep van schrik
10 Soortelijk gewicht (afk.)
11 Latwerk
12 Kauw
14 Garnituur
15 Verlaagde noot
16 Voort
19 Edelsteen
23 Klein zeil
25 Kraaiachtige vogels
27 Grondbewerking
29 Glas om lichtstralen te bundelen
30 Gouverneur-generaal (afk.)
31 Eenheid van elektrische weerstand
32 Muzieknoot
33 Amfibie
35 De lezer heil (afk.)
37 Lidwoord (Frans)
38 Dier
40 Meisjesnaam
41 Muziekteken

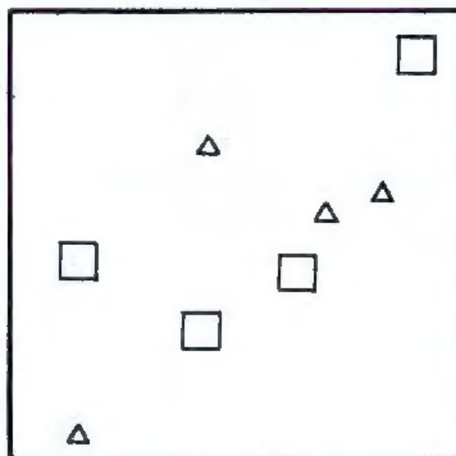
Verticaal:

1 Stad in Noord-Duitsland
2 Scherpe kant van een mes
3 Voorzetsel
4 Geschikt, voordelig
5 Slagader
6 Dier
7 Klap
12 Ketting
13 Spil
16 Hoogduits (afk.)
17 Wilde marjolein
18 Achterkant
20 Gram (afk.)
21 Gift, gave
22 Gegroet (Latijn)
24 Lidwoord (Frans)
26 Nederlandse Spoorwegen (afk.)
28 Uitnodigen
30 Gezondheidsdienst (afk.)
33 Kannetje
34 Ezel (Frans)
35 Afhangend velletje
36 Groente
39 Persoonlijk voornaamwoord

SPREEKWOORD-PUZZEL

Als je de gevraagde woorden van boven naar beneden goed hebt ingevuld, vormen de letters in de cirkels van links naar rechts gelezen een spreekwoord.

1 Voederbak voor varkens
2 Ouderloos kind
3 Doodlopende steeg
4 Betuiging van erkentelijkheid
5 Een ogenblik; korte tijd
6 Karperachtige zoetwatervis
7 Hemellichaam
8 Manier van doen
9 Cirkel- of bolvormig
10 Zwemvogel
11 Verblijfplaats voor dieren
12 Straat langs een gracht
13 Toespraak
14 Dikwijls
15 Ronde peulvrucht
16 Kwaad
17 Boom met zilverwitte stam
18 Oogopslag
19 Muur van een vertrek

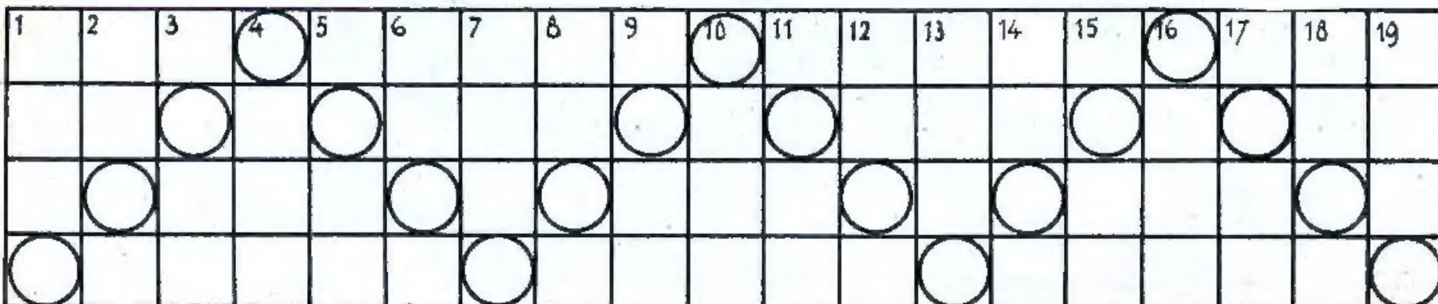
VERDEELPUZZEL

Een boer heeft vier zoons en een groot stuk land, waarop vier huizen (vierkantjes) en vier schuren (driehoekjes) staan. Hoe moet de boer het land onder zijn vier zoons verdelen om precies gelijke stukken te krijgen, met op elk stuk een huis en een schuur?

WELKE LETTER?

Hier volgt een rijmpje, waaruit alle klinkers zijn verdwenen. Jullie moeten nu uitzoeken welke letter er weggelaten is en proberen het versje lees- en verstaanbaar te maken.

'k Bn n kr vr wg gwst;
Brgn rcht tn hml rzn,
'k Knd chtr hl gn vrzn,
cht „gkltrd" hb 'k, n fst!

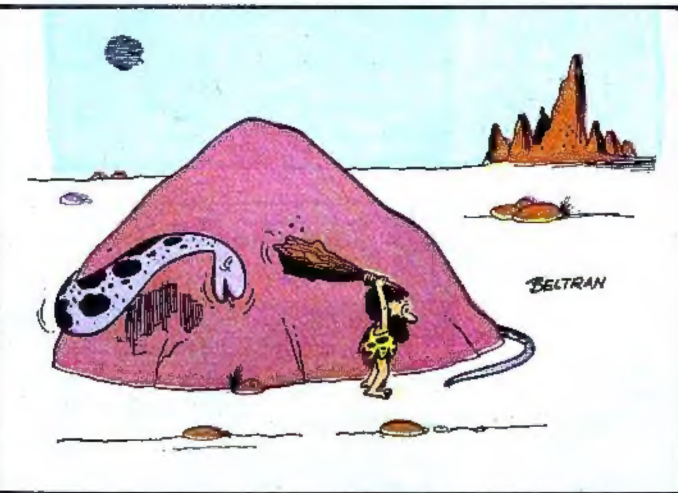

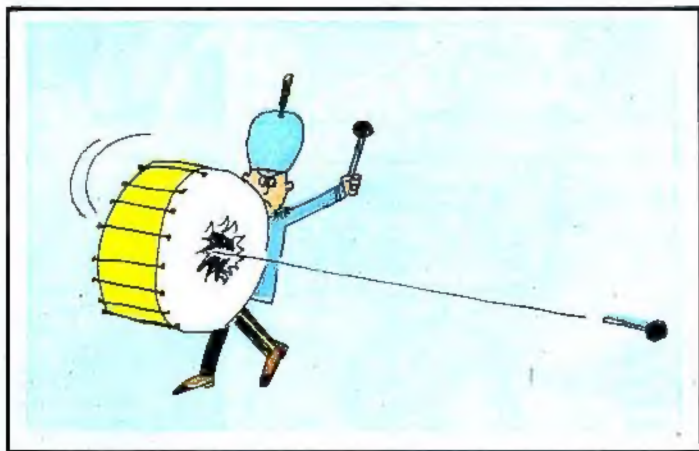

„Loop niet te klagen! Jij wilde hun geen salarisverhoging geven!"

EVEN LACHEN

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.